

Ὁ συντάκτης τῆς Πρωτῆς,
πλήρης χόλου καὶ πικρίας.

Ἄντιο, καλοκαίρι,
καὶ τόσο νταραβέρι.

Πάει λοιπόν καὶ πάει τὸ τρελλοκαλοκαίρι
καὶ ἄγριος χειμῶνας σὲ ἄλλο θὰ πλακώσῃ...
ὁ γίγας τάχατε γνωρίζει καὶ τοῦτος τί θὰ φέρῃ
καὶ ἂν ἐπιστρατεία καμμιὰ δὲν ξεφυτρώσῃ.
Πάει λοιπόν κ' ἡ ζέστη κ' ἡ λαύρα καὶ ἡ σκόνη,
καὶ ἀρχίζει ὁ χειμῶνας, ἡ λάσπη καὶ τὸ χιόνι.

Τὸν γαλανὸν αἰθέρα σκεπάζουν μαῦρα νέφη,
φυλλορροοῦν τὰ δένδρα καὶ τὰ νύκτα μαραμμένα,
καὶ ἀπὸ τῆς ἐξοχαῖς τοῦ ὀ κόσμου ἐπιστρέφει
καὶ ἀρχινᾷ τὰ ἴδια καὶ τὰ συνειθισμένα.
Πλὴν ἔπεσε καὶ χιόνι, ὡς λέγουν, σ' ἄλλους τόπους,
καὶ κυνηγοῦν ἴστας πόλεις οἱ λύκοι τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄλλ' ἂν καὶ οὐρλιάζουν τριγύρω μας οἱ λύκοι
καὶ ψῦχος Ὀκτωβρίου παντοῦ ἐπικρατεῖ,
μὰ βροσκοῦνται καὶ κάποιοι—ὦ ἐκπληξίς καὶ φρίκη!—
ποῦ χάσκουν ἕως τώρα κατὰ τὴν Φρεαττοῖ.
Τὴν ἐξοχὴ θὰ θέλουν καλὰ νὰ τὴν χορτάσουν,
καὶ ἐπῆραν καὶ κουβέρταις γιὰ νὰ ξεχειμωνιάσουν.

Ἄ! τί καλὰ νὰ τρέμῃς ἴστους βράχους καρφωμένους
καὶ ζῶσα νὰ μὴν εἶναι τριγύρω σου ψυχὴ,
καὶ ὅμως νὰ λὲς πῶς εἶσαι κατευχαριστημένος,
διότι ἐπιμένεις νὰ κάνῃς ἐξοχή.
Ἦ Φρεαττοῖ... ψυχὴ μου!.. τί γλέντι! τί τραγοῦδι!
καὶ μόνη συντροφιά σου τὸ σπῆτι τοῦ Σκουλούδη.

Πάει τὸ καλοκαίρι μὲ ὅλα τὰ καλά του,
μ' ἐκείναις τῆς πανόρηταις καὶ ἀθάναταις βραδραῖς,
μὲ τὰς διασκεδάσεις καὶ μὲ τὰ θεάτρα του,
ποῦ ἔχανες μὲ τούτα τῆς ἀναπαραδραῖς.
Τουφέκια δὲν ἀκούω, σφυρίγματα, κουδούνια,
καὶ οὔτε γκαρίζει τώρα καὶ ὁ γαῖδαρος τοῦ Ντούνια.

Γυμνοὶ καὶ ἐρημωμένοι μοῦ φαίνονται οἱ δρόμοι,
τὸ πνεῦμα τοῦ χειμῶνος ἀόρατον πλανᾷται,
ἐνῶ ἴστων Ὀλυμπίων τὸ θέατρον ἀκόμη
θαροῦ τῆς Ἀνδρομέδας τὸ κῆτος πῶς μυκάται.
Μὰ νά! καὶ ὁ Ταβουλάρης μὲ πόλκα τὰ μαλλιά,
ἐνῶ γανγίζον ἐξω ἀδέσποτα σκυλιὰ.

Ἄμμε καὶ ὁ Σωκράτης μαζί με τὴν Ξανθίππη;
ἄμμε ἢ Πρόκρις πάλι κί' ἢ Περιφείριά μας;
ἄμμε τοῦ δημοσίου τὰ δάκρυα κί' ἢ λύπη,
τὰ σχόλια, αἱ κρίσεις, τὸ πένθος κί' ἢ χαρά μας;
Ἄμμ' ὁ Στρογκώφ;.. ψυχὴ μου!.. ὅποια ἀναμνήσεις!..
τί συντροφιάς, τί φίλοι, τί θέαμα, τί φύσις!

Φεύγει λοιπόν καὶ πάει τὸ τρελλοκαλοκαῖρι,
σκεπάζονται με χιόνι κοιλάδες καὶ βουνά,
τῶν θεαμάτων παύει τὸ τόσο νταραβέρι,
καὶ ἡ κυρία βγάζουν τὰ καλοκαιρινά,
πρὸς νέαν εὐτυχίαν τῶν σεβαστῶν συζύγων,
ἔπου παρὰ θὰ δώσουν καὶ πάλιν οὐκ ὀλίγον.

Ἀφῆκε κί' ὁ Ἀλφρέδος τὸ χῶμα τῶν Ἑλλήνων,
ἀφοῦ ξυνὸς τοῦ βγήκε ὁ ἄτιμος ὁ μπλόκος,
μὰ δὲν θὰ λησμονήσῃ καὶ τὸν χορὸν ἐκεῖνον,
ποῦ, ὅπως γράφει τ' Ἀστὺ, ἐπῆγαν τρεῖς κί' ὁ Κόκκος.
Κί' ὁ Κόκκος ἀνεπίστως ἐθύμωσε ἰλιγάκι,
κί' ἐρροίχτηκε με σίχους ὅτὸν ἄγνωστο Μητσάκη.

Πᾶνε κατὰ διαβόλου κί' ἀκόμη παραπέρα
ἐκεῖν' οἱ μεθυσμένοι καὶ ἄνοστοι χαχόλοι,
ἀλλὰ ἐπαπειλεῖται καὶ κάθοδος δευτέρα,
καὶ τῶν μακαρονάδων μᾶς ἔρχονται οἱ στόλοι.
Καὶ νά! ὁ Κουρτοπάσης με τόσας συγκινήσεις
ἀρχίζει ἀπὸ τώρα νὰ στέλλῃ τὰς προσκλήσεις.

Κί' ἂν κάμουν καὶ οἱ φίλοι μακαρονάδες μπάλιο,
θαρρῶ πῶς τοῦτος χάλι θὰ ἔχῃ πρὸ μεγάλο
κί' ἀπ' τὸν χορὸ ἐκεῖνο τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας,
ποῦ μόλις κί' ὁ Ἀλφρέδος ἐπῆγε μετὰ βίας.
Κί' ὁ δόλιος Κουρτοπάσης, ποῦ τὸν κεντᾶ ὁ ἔρωσ,
αὐτὸς θὰ εἶναι ντάμα, αὐτὸς καὶ καρβαλιέρος.

Κί' ἐνῶ τὴν θάλασσάν μας ταράττει στόλων σάλος,
μᾶς ἦλθε φρέσκος φρέσκος κί' ὁ Ναύαρχος ὁ Γάλλος,
ποῦ ἔγινε μιὰ μέρα τῆς ἔριδος τὸ μῆλον
καὶ πιάνεται γιὰ τοῦτον τῶν κυριῶν τὸ φύλον.
Λοιπόν, Ρωμῆ, ἀντίο εἶπε ὅτὸ καλοκαῖρι,
καὶ τώρα τῆς βουλῆς μας τὸ ἀνοιγμα καρτέρει.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἡλίας Φερετόπουλος ἐμπορορράπτης φίνος,
ἐντὸς τοῦ δρόμου τοῦ Ἑρμοῦ ἐγκαταστάς κί' ἐκεῖνος,
ἔχει λαμπρὰ ὑφάσματα Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας,
πολλὰς δὲ ὅτους πελάτας του παρέχει εὐκολίας.

Ὁ ἰατρὸς Παρίσης ὁ καὶ Ἀβυσσινὸς
ὅτους φίλους του πελάτας ἀγγέλει ταπεινῶς
πῶς τὴν ἰατρικὴν του ἐδῶ ἀρχίζει πάλιν
μὲ νέαν προθυμίαν καὶ ὄρεξιν μεγάλην.
Ἐπόσχηται δὲ σ' ὄλους με τὴν Παθολογίαν
καὶ δύναιμιν καὶ σθένος καὶ ἀρκετὴν ὑγείαν.

Ὁ φίλος Λεονάρδος, Πρόξενος ἐν Βραΐλα,
ἐσύνθεσε τραγοῦδι ἀρμονικὸν «Στὰ Ξένα»,
καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ νέα τῆς μουσικῆς του φύλλα
πιστεύω νὰ μὴ μείνῃ ἀπούλητο κανένα.

Διοβάστε τὴν Σημαίαν τὰ πόκρουφα τῆς Κίνας
καὶ θὰ εἰπῆτε ὅτι συμβαίνουν ὅτὰς Ἀθήνας.
Εἶναι σειρά τῶντι στανίων γεγονότων,
μεγάλων μυστηρίων καὶ φλογερῶν ἐρώτων,

Εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὸν δρόμον εἰς τὴν Καπνικαρέα,
εἰς τὸ Πιλοπωλεῖον ἐκεῖνο τοῦ Κασδόνη,
καπέλα ὅσα ὅσα ποικίλα καὶ ὄραϊα,
ποῦ ὅποιοι τὰ φορέσῃ ποτὲ δὲν τὰ παλῶνει.
Ἄμμε οἱ λαμοδέται: καὶ τᾶλλα φιγουρίνια;..
μὰ πρὸ καλὸ ἀπ' ὅλα εἶν' ἡ μεγάλη φτήγεια.

Ἡμερολόγιον «Ἐστίας»,
κί' ὕλης ἀνάπλεον παντοίας.

Καθὼς προαναγγείλαμεν ἐφάνη κατὰ πρῶτον
Ἡμερολόγιον λαμπρὸν καὶ χρήσιμον τοῖς πᾶσι,
ποῦ βέβαια εἰς πᾶσαν γῆν πολὺν θὰ κάμῃ κρότον,
καὶ ἔν θὰ μείνῃ ἄνθρωπος χωρὶς νὰ τᾶγοράσῃ.
Διότι ὅτῃν σημερινὴν τοῦ ἔθνους νοσταλγίαν
ἐκεῖ θὰ εὖρη συμβουλήν καὶ πᾶσαν ὁδηγίαν.

Ἐκεῖ κοντὰ ὅτὰς ἑορτὰς θὰ βλέπῃς ὅτῃν ἀράδα
καὶ κάθε τι γιὰ τὸν στρατόν, γιὰ ἐκλογάς, γιὰ φόρους,
γιὰ κάθε σιδηρόδρομο ποῦ εἶναι ὅτῃν Ἑλλάδα,
γιὰ τελωνεῖα, δάνεια, σχολεῖα, ψηφοφόρους,
καὶ τὰ λοιπά καὶ τὰ λοιπά, μὰ καὶ γιὰ ὅλα τᾶλλα,
κ' ἐκεῖ θὰ μάθῃς πῶς νὰ βρῆς καὶ τοῦ πουλιῶ το γάλα.

Ἐκεῖ θὰ μάθῃς πῶς νὰ τρῶς, πῶς πρέπει νὰ κοιμᾶσαι,
πῶς πρέπει νὰ περιπατῆς, τί φόρεμα νὰ κάνῃς,
καὶ χίλιαις ἄλλαις συμβουλαῖς, ποῦ ὅταν τῆς θυμᾶσαι,
μῆτε ποτέ σου θ' ἀρρωστῶς καὶ μῆτε θὰ πεθάνῃς.
Μὰ μὲς ὅτὰ τόσα σοβαρὰ καὶ τὰ σπουδαῖα τοῦτα
καὶ ἄρθρα καὶ ποιήματα θὰ βρῆς ὡς εἶδος φροῦτα.

Θὰ εἶναι τριακόσαιο πικνότεραι σελίδες,
καὶ μοναχὰ με δὴ δραχμαῖς ἔμπορεῖς νὰ τᾶποκτήσῃς,
ὑπάρχουν ὅμως με τῆς δὴ ψωροδραχμαῖς κί' ἐλπίδες
ἀπὸ λαχεῖον ἐκλεκτὰ βιβλία νὰ κερδίσῃς.
Εἰς τὴν Ἐστίαν τὸ λοιπόν, παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε..
εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ πῶ καὶ ἄλλο νὰ τὸ δῆτε.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριστοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Κοφφενὲ τῶν «Ἐδ Φρονούντων» — νόκτα ἕμερα συζητούντων,
μὲ μποκάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντοῖρια — καὶ μιὰ μάνδρα με γαϊδοῦρα